

-

Henrik Schyffert 90´ -Ett försvarstal

Jag såg Henriks show ”90´s –Ett försvarstal” den 17:e december på Cirkus i Stockholm. Det var en extrainsatt show eftersom att det hade blivit en sådan succé. Det är inte svårt att förstå varför: det finns gott om nostalgitörstande nördar likt mig själv som anser att 90-talet knäcker alla andra årtionden med hästlängder.

För mig var 90-talet i tur och ordning: YO MTV raps, Z-TV, Killinggänget, Nirvana, Sonic Youth, hemmafester, Peter Wahlbecks för alle-projekt, vardagsrealistiska serier, Fucking Åmål, samt svensk hiphop.

När Henrik gick upp på scenen så satte han sig bakom ett kalt skrivbord som liknade det som han satt bakom när han var Glenn Killing i manegen. Han började showen med att köra en lek tillsammans med publiken där han ställde triviala frågor om diverse populärkulturella yttringar från 90-talet.

På många sätt så kändes det som ett inslag som hade kunnat gå på Z-TV någon gång i 90-talets början. Henrik deklarerade ”det här är allt ni får, det är så här hela showen kommer vara”.

Det var dock inte sant, Henrik skulle hinna avhandla både larv och allvar innan showen var slut.

Att ”glänta på allvarsdörren” var något som Henrik återkom till ofta under dom två timmar han stod på scenen, och även fast det verkligen träffade i hjärtat på mig när han började prata om den lilla killen som fick stryk i skolan för att han hade kissat på sig, så kliade det i mina käkmuskler: Jag fick en stark ingivelse att jag högt borde ha skrikit ”försöker du bli en ny Gardell eller?”.

Det där att jag kände för att skrika handlade förstås om min egen osäkerhet, min egen ovilja att öppna allvarsdörren.

Om jag själv hade gått till psykologen så hade jag likt Henrik suttit nedhasad på stolen, himlat med ögonen och sagt: ”Frisk... vad menar du, tänker du på han den där solbrända, blonderade före detta FIFA-domaren med guld tand då eller?”.

–Sorgligt, jag vet.

Henrik sa sedan att hans första idé till showen var att gå upp på scenen och visa ett bildspel med fyllebilder på honom själv från 90-talet ackompanjerat av Popsicles låt ”Hey princess”.

Den tre minuter långa showen skulle avslutas med ett ironiskt ”tack” skrivet på skärmen. Sedan skulle han bocka, ta emot applåder och gå av scenen. Det skulle verkligen ha varit helt pajigt men det skulle vara så jävla klockrent ironiskt.

Henrik pratade vidare om hur den ironiska generationen aldrig tog ställning och att det i sin tur ledde till en motreaktion. När Lukas Moodysson gjorde Fucking Åmål, en film helt utan cynism så visste Henrik att det var en dödsstöt för honom själv och ironin.

I Fucking Åmål så finns det en väldigt fin kärleksscen mellan Agnes och Elin i baksätet på en bil. Foreigners ”I wanna know what love is” spelas helt oironiskt. En svulstig 80-talsballad som tas på allvar. Tre minuter filmmagi. Det hade verkligen kunnat bli pajigt men Lukas räddar det genom att vara ärlig och sann.

90´s –Ett försvarstal avslutas med ett bildspel där fyllebilder på Henrik Schyffert från 90-talet ackompanjerat av Popsicles låt ”Hey princess”. När låten är slut står ett stort TACK på bildskärmen.

Dom ironiska citationstecknen uteblir.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anders Andersson med Poeter.se id #5549 innehar upphovsrätten